

Samohrani otac Bećir Kahrović iz Zverinjaka kod Nikšića izdržava troje maloljetne djece

Ne tražim milostinju, već posao

- Petočlana porodica dobija 128 eura materijalnog obezbjeđenja, a Kahrović kaže da mu nije dvojice ljudi od kojih jedan drži prehrambenu prodavnicu, a drugi prodaje obuću na buvljaku, u Kličevu, ne zna šta bi radio i kako bi preživjeli

Među stotinak porodica koje žive u barakama sklepanim od dasaka, lima i kartona u naselju Zverinjak, nadomak Nikšića, stanuje i samohrani otac Bećir Kahrović (53) sa sinovima Ivanom (17), blizancima Ramom i Šefkom, koji imaju po petnaest godina, i kćerkom Ivanom (22). Petočlana porodica dobija 128 eura materijalnog obezbjeđenja, a Kahrović kaže da mu nije dvojice ljudi od kojih jedan drži prehrambenu prodavnicu, a drugi prodaje obuću na buvljaku, u Kličevu, ne zna šta bi radio i kako bi preživjeli.

- Supruga koja je i najviše brinula o porodici, dok sam sakupljao aluminijum i staro gvožđe i prodavao ga na otpadu, preminula je 2005. godine. Ostao sam sam da brinem o porodici, djeci sam i otac i majka – kaže Bećir.

{fblike}{fshare}

Nekada na biciklu prođe kroz sva naselja u Nikšiću i okolini, a ne nađe ni metalnu šipku.

- Isto to radim i sada, samo da bih prehranio sinove koji su dobri đaci, odlični sportisti i mirna djeca. Ivan pohađa drugi razred srednje elektrotehničke škole, dok Ramo i Šefko uče za varioca i automehaničara. No, uz sav moj trud najviše kada sakupim iako svakodnevno i po kiši i snijegu idem na teren ne mogu da zaradim 20 eura. Ranije je bilo mnogo bolje i zarada veća.

Sada i ono što je nekada bilo za smeće domaćini ostavljaju i prepravljaju, tako da za nas koji preživljavamo od sakupljanja sekundarnih sirovina nema koristi - kaže Bećir.

Baraku je kupio 1994. godin, nakon deceniju i po potucanja po tuđim kućama i stanovima, gdje je živio kao podstanar u prigradskim naseljima.

- Punih šesnaest godina radio sam u nikšićkoj Željezari, ali sam bio primoran da 1997. godine prodam radno mjesto. Bio sam proglašen za tehnološki višak i primao sam svega 70 odsto plate. Blizanci su bili nedonoščad i trebala im je dodatna hrana i njega. Od prodaje radnog mjesta dobio sam 6.300 maraka, što sam potrošio za dvije i po godine, za ishranu djece, i porodice, ali i liječenje sina koji je preživio manju paralizu - kaže Bećir.

Supruga je bolovala od teške bolesti. Kupovali su ljekove, a u najtežim trenucima pomogle su komšije.

- Danas smo srećni kada imamo i suva hljeba, a presrećni ako nam se za ručak nađe i tanjir supe. Kada nas neko od komšija ili prijatelja časti, za ručak imamo meso - kaže Bećir.

On kaže da dogod može da će se truditi da prehrani djecu i školuje ih. Nada se da će sa zanatom moći da nađu zaposlenje i da će i im svanuti.

- Ne mogu im obezbijediti bolje uslove za život iako to zaslužuju. Ne tražim milostinju, već posao, da zaradi platu samo da mu djeca nijesu gladna, gola i bosa – kaže Bećir.

I dok napuštamo porodičnu kuću Kahrovića, Bećir kaže da već odlazi u obilazak deponija po Nikšiću, jer sunčan dan se mora iskoristiti za rad, jer od sjedenja nema koristi.

Zahvalan donatorima

Saznavši za težak materijani položaj porodice Bećira Kahrovića, Banka hrane i Maxi market u saradnji sa „Danom”, obezbijedili su pomoć u hrani i sredstvima za higijenu. U dva paketa upakovane su bile osnovne životne namirnice, a u jednom deterdženti, za veš i suđe, sapuni, paste za zube i šamponi.

Zahvalan je Bećir na donaciji i blagosilja novinare, donatore, ali ne zaboravlja ni komšije koje mu pomažu u najtežim situacijama.